

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Un 25% d'hores en castellà
El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) fixa en un 25% les hores de castellà que s'hauran d'impartir a les aules.

10
anys

Consens pel finançament
El PSC rebutja pactar un nou finançament autonòmic només amb el tripartit i busca el consens amb la resta de formacions polítiques.

20
anys

L'Equador, alto el foc amb el Perú
El govern equatorià declara un alto al foc unilateral en el conflicte fronterer que manté amb el seu país veí, el Perú, des del 22 de gener.

Viure
sense tu

Xavier
Graset

La tempesta

La tempesta la tenim al cap. La tempesta que enxampa el rei Lear en la seva travessia de dolor la tenim tots al cap. I jo la tinc al cor. Tinc el cor robat per aquest Lear de Núria Espert, que fa al Lliure, un d'aquells muntatges signats per Lluís Pasqual que marcan no només la temporada teatral. He tornat a plorar d'emoció davant l'espectacle, perquè, capgirant una de les frases d'aquest text de Shakespeare, l'art està per damunt de la natura. El dia que la vaig veure, tenia davant per davant el president Maragall, i el cabell blanc de Lear se'm barrejava amb el seu. Potser era part de l'efecte mirall sobre el nostre present que també exerceix l'obra. "Les togues i els abrics de pell ens ho amaguen tot", deixa anar el rei. Aquest rei que destrou el seu regne en no-

La passió que ens encega i ens torna bojós

més un instant d'ira per l'amor decebut per Cordèlia, una de les seves tres filles. Amor i desamor. Dins nostre hi ha l'amor, però també la crueltat, la indiferència, la vilesa. Un amor de pares i fills, i no només. L'amor de tota mena. Salvant el pas del temps i els escenaris, al Romea, el mateix destí tràgic també sembla marcar la Fedra de Racine. Aquella gràcies a la qual vaig connectar amb Modest Prats, que es despertava a la nit amb la solució per acabar de polir la traducció d'un alexandrí. Engrescat, Modest explicava que a França pugues algú que fa autoestop i et recita la Fedra com si res. L'han marmat. Aquí tenim de nou l'oportunitat de fixar-nos en el vers gràcies a una altra Fedra, el somni d'Emma Vilarasau i Sergi Belbel. Fedra, sota aquest impressionant sol que lluu al Romea, però que també allotja una altra tempesta. El foc del desig que crema Fedra. De nou l'amor i la seva capacitat de consumir-nos i enlairar-nos per damunt de la norma i els elements. L'amor prohibit, la passió que ens encega i ens torna bojós. Els mateixos que guien a la desfeta Lear, que es pregunta si hi ha alguna llei que expliqui la duresa de cor. El poeta W.H. Auden, estudiós de l'obra de Shakespeare, deia que "no podem triar qui som lliures d'estimar". Ja és això.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

La por dels Pujol

Manuel
Cuyàs

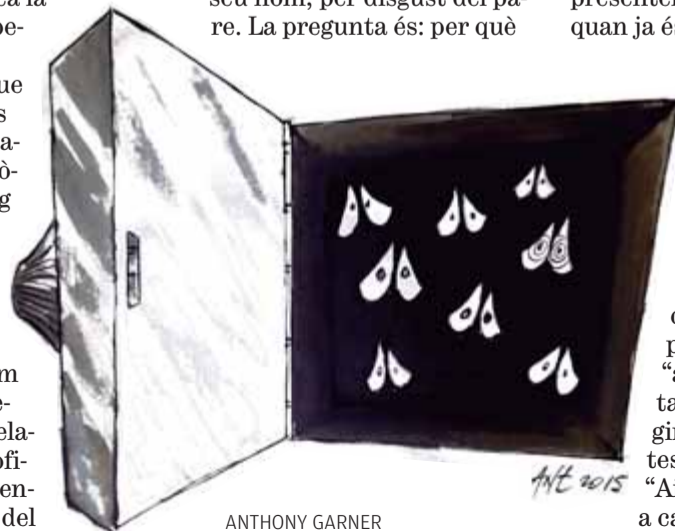
Ho podem enredar tant com vulguem, podem dir que no ho entenem i fins i tot podem no voler-ho entendre, però a mi, perdonin, em sembla que després de la declaració de Jordi Pujol als jutjats aquesta setmana les coses estan molt clares. Ja ho estaven, però ara més. Florenci Pujol, el pare de l'expresident, no veia bé l'opció política del fill, escamat com estava amb una Espanya on no hi va haver res al segle XX que fos estable. Intuint un Tejero triomfant i tement que fill i família haguessin de fugir, va situar a l'estranger un coixí monetari, un llegat, una deixa, una guardiola, com se'n vulgui dir. No va ser sol a tenir diners expatriats i usar-ne per protegir la família. Manuel Ortínez, a les seves memòries, ho ex-

plica amb detall. Per fer negocis a Espanya en època de Franco, o els empresaris tenien diners a fora per comprar màquines i recanvis, o no en feien a dins. Jo coneixent rica que va actuar semblantment al pare de Jordi Pujol. Si els conec jo, que sóc un pelacanyes, de què se sorprenden els que per la seva posició ho han de saber millor? Molts, oblidant que tothom explica la vida com li abelleix, han retret a Pujol que no mencionés la fortuna forana a les memòries que li vaig ajudar a redactar. A mi, si de cas, em sorprèn que no expliqués, com ara ha reconegut, que les relacions paternofiliars van ser teneses per culpa del

voler "fer país" de qui seria president. Pujol fill va ser elegant i agraït amb el pare mort, i ara es veu obligat a posar-lo en evidència. Igualment són morts, i Pujol per aquest motiu també lamenta haver-los d'exhumar, els administradors de la fortuna de la qual ell diu que no va voler saber res. No tenim per què dubtar-ne, si s'ha demostrat que no va anar al seu nom, per disgust del pare. La pregunta és: per què

no va declarar els diners quan tocava? "Per por", respon Pujol. El pare tenia por, el fill ha tingut por: hi ha moltes pors en aquesta història. S'ha dit que Pujol va pactar amb Suárez, González i Aznar perquè aquests, sabedors de la seva situació en fals, el van pressionar. Pujol, que també va trencar pactes amb ells, explica el contrari: no en sabien res i ell temia, tenia por, que si reconeixia la "guardiola", li desestabilitzessin els governs i se'n ressentís la fràgil autonomia. En política hi ha oportunitats que no es presenten o que ho fan quan ja és tard. L'altra pre-

gunta: tants diners van criar els inicials? Tants eren? Sembla una "guardiola" excessiva. I Pujol, que va emetre el comunicat del 25 de juliol per "expiar" el pecat, per "autoexigència" i, també, per "protegir" la família, de totes maneres respon: "Això, pregunteu-ho a cada fill."

ANTHONY GARNER